Mátyás király harmadmagával csolnakban szemlét tart Szabács vára körül.

(Lásd szövegét a 310-dik lapon.)

(Irinyi S. ered. rajza után).

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

nem szeretem. Nyugodtan elhiheti Katalin, hogy ön áll trónomhoz legközelebb.

— Trónjához legközelebb! Ez annyit jelent, mint semmit. Szivében akarnék lenni legközelebb.... Szivében akarnék trónolni. De — jaj nekem, hogy ki kell mondanom! — egy hölgy, szép, mint a gyümölcs a paradicsomban, de ravasz, mint a kigyó, kitolt engem ön szivéből....

— Én csak azt hiszem, a miről önmagam meggyőződöm. Soha se untattam még hiú panaszokkal..... Ma először történik, hogy bátor vagyok önnel egy hölgy felöl beszélni, ki éltem legnagyobb büszkeségét, létemnek legnagyobb boldogságát, az ön szerelmét rablá el tőlem....

— Én csak tisztelem öt, mint oly barátnőmet, ki tanácsával gyakran támogat engem...

— Ön szereti öt! — kiáltá a királyné a dühtől lángra lobbanva.

— Ne ingerelje föl haragomat! Nem tud ön, asszonyom, semmi jobbat nekem mondani? Ugy inkább hallgasson, vagy távozzék!

Medicis Katalin legyözte dühét, s nyugodtabban folytatá:

— Tizennégy éve már Sire, hogy atyáink, a dicső emlékezetüek, minket egybekötöttek. Emlékezzék meg ama szép napra, melyen elöször láttuk meg egymást. Florenczből jövék. Ön egész Marseilleig arája elé sietett, ki akkor még csak tizenhárom nyarat számlálva, szépségének teljes virágában állott. Tiz millió skudit hoztam önnek, s a mi fölér minden kincsel, egy szivet, telve a legforróbb szerelemmel. VII. Kelemen, a szent atya, az én nagybátyám, ki engem Marseillebe hozott, megáldá egybekelésünket. Ugyanott ünnepeltük meg, a legnagyobb örömrivalgások között, menyegzői ünnepélyünket.*) Ki hitte volna akkor, hogy Henrik, I. Ferencz király másodszülött fia, az én férjem, egykor az ország uralkodója, e trónnak disze fog lenni?

— A sors elrablá idősb testvéremet. **)

— A sors, mondja ön? Ne vétsen ellene, Sire! Ön bátyja, Ferencz, még ma is élhetne, ha egy más hatalom....

— Más hatalom?! Szóljon világosabban asszonyom!

— Tudod-e, Henrik, mit tett egykor lady Macbeth? Hogy férjét a trónon láthassa, fölingerlé a királygyilkosságra.... Az agg Duncan elbukott, és Macbeth Skóthon királya lön. Tudod-e, Henrik, mit tett Katalin? Hogy férjét a trónon láthassa, megmérgezte ennek bátyját.

— Oh jaj nekem, mit kell hallanom! Lázroham fogott-e el, vagy talán örültség szállt reád? Te, te mérgezéd meg testvéremet, te ölted meg a Dauphint?

— Ezt tevém, te éretted....

— Hazudsz ... Te nem ölted meg öt.... Oly bünnel dicsekszel, mit nem követtél el.... Oh vond vissza, vond vissza, a mit nekem gyóntál....

— Nem lehet...

— Katalin, tagadd meg vétkedet!

— Nem akarom....

— Te tudod, te akarhatod, neked akarnod kell, ha nem, ugy még ma oda állíttatlak parlamentom sorompói elé, s vádolni foglak az egész világ elött, mint a király gyilkosát.

— Oh Henrik, én csak nevetni tudom fenyegetödzéseidet, mert hát hogyan akarnád vétkemet bebizonyítani? A te bizonyítványodat, azt elvetem. Hogy a házasság kényelmetlen kötelékét szétszaggasd, a vérpadra akarsz hurczolni engem, hogy magadat szabadon és háborítlanul vethesd kedvesed karjaiba.

— El szemeimből, szemtelen nő! Látásod ég felé mereszti hajamat, lényem minden idegjét bősz haragra ingerli. Igaz tehát, a mit Frankhon mond: hogy nemcsak a kendőzöszereket hoztad be hazádból udvarunkba, hanem annak mérgét és gyilkát, álnokságát és árulását, és minden vétket is! Erkölcstelen nő, lábaimmal tudnálak eltapodni, ha nem volnál gyermekem anyja!

— Mérsékeld haragod Henrik! Gondold meg, hogy csak éretted vétkeztem. Életed hatalom és fény nélkül hömpölygött volna tova, mig most király vagy, a világot betöltheted dicsőségeddel, s elnyerheted a halhatatlanság babérait.

— A korona, mit vétked helyezett fejemre, oly teher, melynek sulya alatt le fogok roskadni.... Babéraid vérrel vannak beföcskendve....

— A vér bibor, a bibor hatalom, s a hatalom vajmi isteni!

E perczben egy apród lépett be.

— Sire, a normandi föudvarmester özvegye, Maulermier grófnő, kéri felségedet kegyelmes bebocsáttatásért.

— Mindenkor szivesen látjuk öt.

Az apród távozott.

— Hagyjon el bennünket, asszonyom — mondá a király hidegen és komolyan nejéhez.

A büszke Katalin elnyomta dühét, s halaványan, mint a halál, tántorgott ki a teremből.

II.

Diana de Poitiers.

A hölgy, kit az apród az imént jelentett, Diana de Poitiers volt, St.-Vallier grófnő, született 1499. september 3-kán.

Alig tizenöt éves korában, atyja parancsára, a szép gyermeknek egybe kellett kelni Brézé Lajossal, a maulermieri gróffal.

Ezen uri ember, mint Normandia föudvarmestere, Sorel Agnes és VII. Károly természetes leányának, frankhoni Saroltának gyermeke, mint azt több krónika bizonyitja, valódi példányképe volt a rútságnak, alacsony, görbe testalkatu és haszontalan ficzkó. És mégis, mint mondják, a szép Diana szerette, gyöngéden szerette öt. — Talán, mint egyik krónika mondja, titkos szépségek birtokában volt az udvarmester ur. — Diana már több év óta volt hitvese, midőn atyja, St-Vallier gróf a hatvannyolcz éves öreg, mint a Bourbon connetable párthive, s mint az összeesküvés részese, elfogatott, bebörtönöztetett, s azután halálra itéltetett.

A gyöngéd leány, kit ösz atyja szerencsétlensége egészen elfogulttá tett, férjének kastélyát egy éjjel titokban elhagyta, Párisba sietett, behatott a Louvreba, a király lábai elé vetette magát, s kegyelemért esedezett az elitélt atya számára.

I. Ferencz, elbájolva szépsége által, váltságdíjt követelt atyja fejéért.

— Kegyelmet kegyelemért — mondá a király; — e szép szó alatt a legdrágább árt kérve, mit gyönge nő adhat.

Diana kezeit összekulcsolva sirt és könyörgött,... mint hiába, a királynak köszive volt!

Ekkor a szende galamb oda veté magát a karvaly körmei közé, a király megkegyelmezett az atyának.

Négy évvel később, 1531. julius 23-kán, Diana férje meghalt. A temetés után azzonnal elutazott két leányával, Diana és Francziskával, Anetben fekvö falusi lakásába, s elhatározá, hogy a megholttért egész életén át gyászolni fog.

Vannak történetirók, kik Diana bánatának öszinteségén, kétkednek. Brantome ugyanis azt állítja, hogy Diana csak azért nem tevé le soha fekete gyászruháját, mivel az nagyon fokozta keblének hófehérségét.

Öt év mulva férje halála után a véletlen összehozta öt Henrikkel, ki akkor még orleansi herczeg volt. A föudvarmester neje ekkor harminczhat, Henrik pedig tizennyolcz éves volt, azonban, daczára annak, hogy Maulermier grófnő mégegyszer annyi idős volt mint Henrik, ritka szépségének bűvöja által a legmélyebb benyomást gyakorlá reá. Henrik szivét a szerelem arany bilincseibe verte. Az udvar, és egész Francziaország már akkor eléggé csodálkoztak a szerelmesek egyenlötlen korán, a könnyen hivők már azt is beszélték, hogy a föudvarmester özvegye megbüvölte az orleansi herczeget, söt még felvilágosult fők is, mint de Thou és Pasquier, az akkori kor két történetirója, azon hiedelemben voltak, hogy Diana valami bűvszerhez folyamodott, hogy meghódítsa az ifju herczeg szivét. Egy krónika, mely Lyonban 1540-ben jelent meg, azt mondja, hogy Diana egy olasztól, ki Medicis Katalinnal jött Francziaországba, egy receptet kapott bájital készítésre, melynek segélyével érte el aztán czélját, ... oly mese, melynek ma már senki sem fog hitelt adni. Annyi azonban bizonyos, hogy ritkán, talán soha sem volt nő forróbban, bensöbben, és állandóbban szeretve, mint Diana Henriktől, és ritkán, talán soha sem volt király egy nő akaratának olyan rabja, mint Henrik Dianájának. Lassanlassan oly korlátlan uralomra, oly despotikus hatalomra vergődött Diana szelleme Henrik szive fölött, hogy ez szeszélyeinek lapdájává, hatalmának akaratlan eszközévé vált.

Medicis Katalin tudta ezt, és hallgatott. Azt remélte, hogy Diana szépsége lassanként el fog hervadni, s igy uralma is végét fogja érni. Tiz évig látta már férjét e bűvésznő diadalkocsijához láncolva, de még mindig várt és remélt. Hanem csalódott. Diana bájai, Henrik szerelmének bimbói a helyett, hogy hervadtak volna, ujra nyiltak, az évek minden kapcsot szorosabbra fűztek. Katalin nehéz harczot vivott. Büszkesége beszélni kényteté, politikája a hallgatást parancsolá, és ö hallgatott. Csak midön férje elfoglalá atyja trónusát, csak midön belátta, hogy a szalag lánczokká változott, merészelte a királynak igazságtalanságát szemére vetni.

Az olvasó tudja, mi történt közöttük.

(Vége következik.)

*) 1533. október 4-kén.

**) Ferencz, Henriknek idősb testvérje, alig tizenkilencz éves korában, meghalt, Tournonban 1559. augustus 11-kén. Dániel jezsuita, s néhány más történetiró azt mondja, hogy a Dauphin montecuculi Sebestyén által mérgeztetett meg V. Károly császár unszolására.

Mátyás király harmadmagával csolnakban szemlét tart Szabács vára körül.

(Képpel)

Ez erős várat Mohamed Szentdemeteren alól a Szávának jobb partján, lehető legnagyobb titokban építette 1470-ben. Thúz János, ki akkor Horvátország és egész Szlavonia bánya volt, a nagy király méltó neheztelésében, hogy az erősség építését nem gátolta, fogságra vetette, és bánnak Magyar Balást nevezte ki. Gábor, a király kamarása, később kalocsai érsek, és vele Ugor János Szerémbe küldettek, oly megbizással, hogy onnan Szabácsra törvén, az erősséget bevegyék vagy lerontsák. Több ur dandárai hozzá csatlakoztak, de a folyam hatalmas védül szolgált a várnak; és a vivók végre is eléglették, hogy a következett évben Szabácsczal szemben hasonló erősséget emelhettek.

De a mit a vitéz vezérek nem valának

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

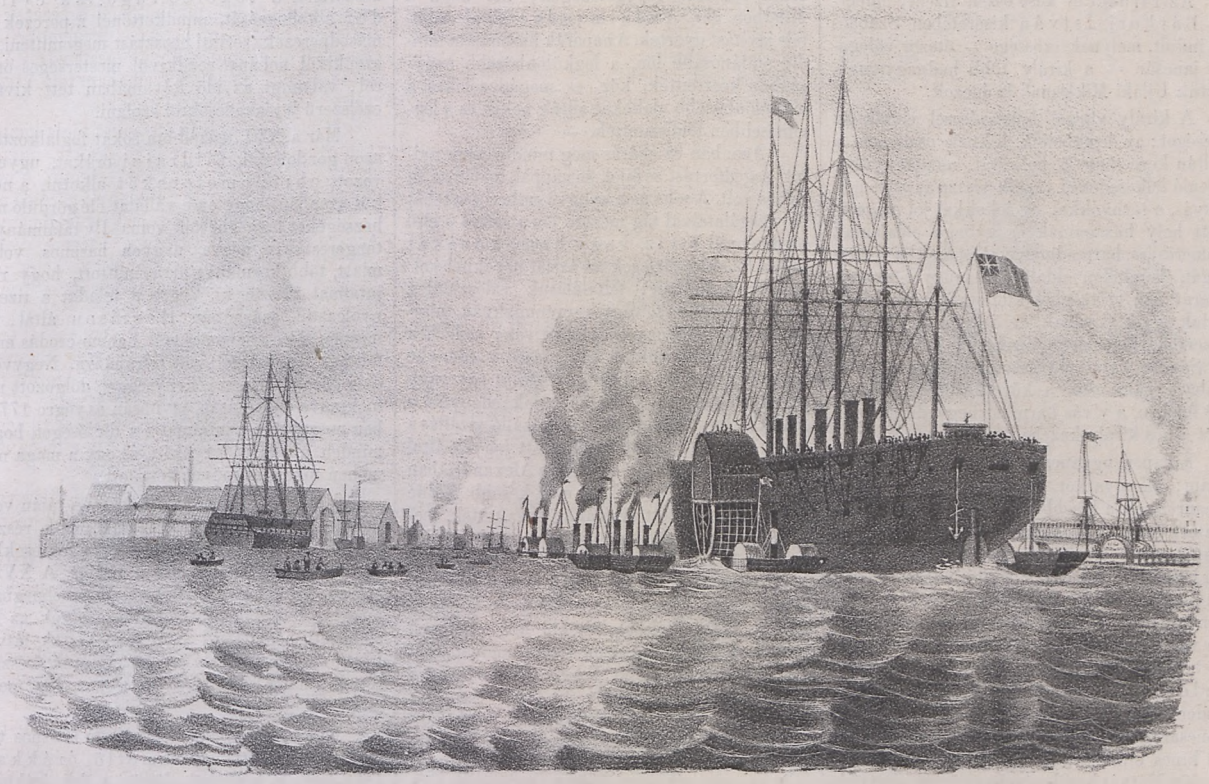

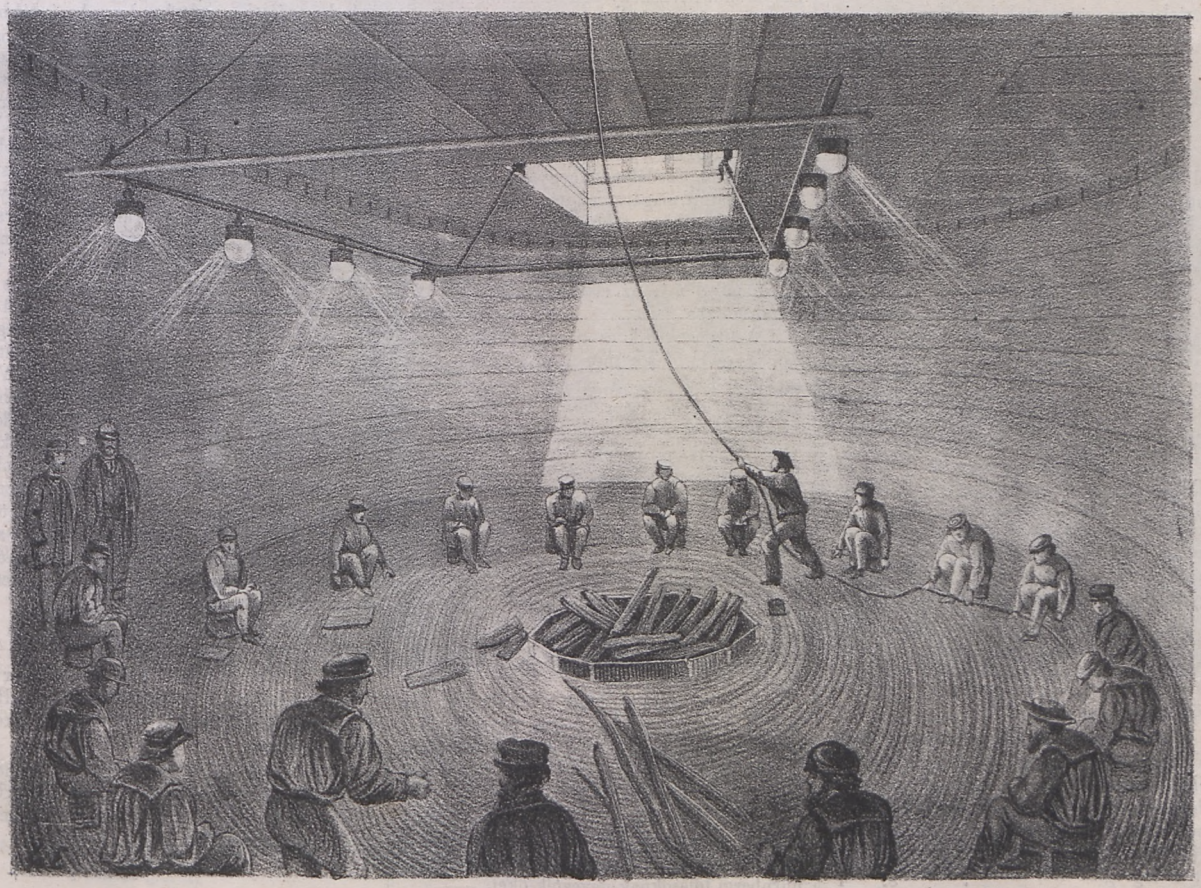

A „Great Eastern."

S a villanyhuzal rakodása a „Great Eastern" fedélzetére.

(Lásd szöveget a 314-dik lapon.)

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

képesek kivinnni, megtette azt négy évvel később személyesen a hös király.

Az 1475-iki év késö öszén tizezer emberrel Báthori István kiséretében Szabács alá indult, melynek erössége — ötezer válogatott jancsár — a király több hadnagyainak, köztük Ujlaki Miklósnak is daczolt.

A király vitézei lelkesedéssel vivták az erösséget; az örségbeliek, kiknek csalmáira a szultán keze tüzte a bokrétát, mindannyiszor hasonló lelkesedéssel verték vissza az ostromot. Mátyás, a tornyokkal és árkokkal jól megerösített hely hézagainak és gyönge oldalainak kiismerésére, harmadmagával csolnakba vetette magát, és minden oldalról szemügyre vette a várat. Az erösségböl küldött golyók halált hoztak egyik társának, de ö nyugton folytatta a szemlét. E jelenetet ábrázolja képünk, Irinyi Sándor fiatal müvész eredeti rajza után. Szabács vára csak a következö év február elsö felében, a vivás harmincznegyedik napján esett a hös király kezébe.

E napon ugyancsak déltöl estig tartott a roham; alkonyatkor visszavonultak a vivók. A napról-napra kisebb csapattá olvadott, kifárasztott örség nyugalmat keresett, midön az erösség másik oldalán, a fedett árokból, hová még hajnalban lopództak, kiugranak a fekete vitézek, és leggyöngébb, és most épen védtelen pontján, — mert itt és ekkor már senki sem várta a vivókat — megrohanják az erösséget. Társaik, a király személyes vezérlete alatt, utánuk rohannak. Hiába volt minden ellenállás, hiába a néma düh, melylyel a jancsárok vég kétségbeesésben a reájok bizott kincs oltalmára keltek; a vár még virradat elött Mátyás kezében volt, az örség nagyobb része garmadára ölve; fogságba csak kevesen estek, mert a vivók, kivált kezdetben, nem ismertek, nem osztogattak kegyelmet.*)

Az óra története.

Hogy az emberek köz- és magánügyeibe rend hozassék, semmise volt szükségesebb, mint összhangzó beosztása az idönek. De bár korán mutatkozott ily szükséglet, az ezt kielégitö eszközök, sok ideig tökéletlenek és egészen az emberinem gyermekkorához mértek valának. Nappal a nap, éjjel a csillagok észlelésére szorítkoztak. Igy határozták meg a reggelt, délt, estét és éjfélt, mi azonban sohase volt bizonyos; és borongós, felhös idöben épen nem is volt meghatározható.

A legközelebbi lépés, az idö szabályos meghatározására, az észlelés volt, hogy minden a nap által megvilágított test árnyékot vet, és hogy ez árnyék a nap különböző állása szerint megrövidül és meghosszabbul. Ez adta az eszmét: az árnyékot megmérni és egy viszonyt a hosszmérték és lefolyt idö között létrehozni. E czélból figyelemmel kisérték az utat, melyet az árnyék egyes területen tön s e módon tizenkét egyenlö részt nyertek s igy jöttek létre az elsö órák — a napórák. Ezek használatban voltak a babyloniaiaknál, phöniciaiaknál, zsidóknál, chaldaeusoknál és később a görögöknél és romaiaknál.

Eleinte a nap tizenkét órája megmérésére, valószinüleg egyszerüen egy fa, egy kö, sat. árnyékát használták, csak hamar azonban e czélra oszlopokat vagy pyramisokat emeltek s rajtuk napórákat alkalmaztak. Az egyptomiak obeliskjei is gyakran szolgáltak e czélra, Herodot a legrégibb iró, ki árnyék- vagy napórákról beszél.

A chaldaeus csillagász Berozos, hozta be az elsö napórákat, valamint a nap tizenkét órára osztását Görögországba, hol azok a Miletben élö Anaximander által többféle javitást nyertek. A napórák használata mindig átalánosabb lön, a legkülönbözöbb nagyságban készitették, köz- és magánczélokra, a legkülönbözöbb alakokat adták nekik és a legelmésebben földiszitették. —

A zonban ez eljárás még mindig nem nyitott segédforrást se éjjel, se nappal, midön az ég felhös volt. A soha nem nyugvó emberi ész tehát itt vizsgálataival tág mezöre lön utasítva s elsö eredményül a viz, vagy homok-órákat talála föl. Elöször ezek az ázsiai népeknél voltak használatban; feltalálásuk valószinüleg a chaldaeusoknak, vagy egyptomiaknak tulajdonitandó. A viz egy kagylóban vagy vederben tartatott s cseppenkint egy második edénybe hullott, ugy hogy a számitás szerint egy vagy fél nap telt el, mig a viz az egyik edényböl a másikba folyt. A mindig alább szálló vizállás a veder hátulsó oldalán alkalmazott jegyek által mutatta az órákat. Etesibius Alexandriában (élt kr. e. 245 körül) és még később földije Hero megjavitott vizórákat készitettek, melyek az órát egy ércz medenczébe hulló kis golyók által jelölék; még később a vizórákat annyira vitték, hogy a csillagok mozgásait kicsiben képesek voltak utánozni. Egyike a legnagyobb, persze sokkal későbbi kor e nembeli mesterműveinek volt azon vizóra, melyet Harun al Rasid kalifa Nagy Károlynak ajándékba küldött. Midön Julius Caesar gyözelmes fegyvereit Britanniába vitte, ott már vizórákat talált. A keresztyén idöben, föleg a zárdákban használták öket; a csillagászok vizsgálataiknál hozzájuk folyamodtak és több javitást tettek rajtuk. Az ujabb kor sem hagyá öket feledékenységbe merülni, söt megörzé, nem hasznuk végett, hanem mint különösséget s egykori magas értékük iránti hálás emlék gyanánt, és a ki közülünk viz- vagy homok órát valóságban nem látott, legalább rajzokból mégis ösmeri.

A nehezékekkel s kerekekkel ellátott órák a tizenegyedik században találtattak föl. Csodálandó, hogy e találmány oly soká váratott magára, miután ugyanazon eszme már korábban több más gépnél használatba hozatott; ezért azonban kárpótlásul, midön végre életbe lépett bizonyos érettséget nyert, mivel már az elsö suly-órák ütömüvel voltak ellátva.

A tizenegyedik és tizenkettedik században a sulyórák még igen ritkák voltak, csaknem kizárólag a zárdékban találtattak. Miután azonban egy idöben Egyptomban is feltaláltattak, valószinü, hogy e találmány nem az európaiaknak, hanem a szerecseneknek tulajdonitandó és a keresztes hadjáratok alkalmával ültettetett át a nyugati tartományokból a keletiekbe. Annyi áll, hogy akkoriban és még elöbb egyptomi uralkodók ilynemü órákat európai fejedelmeknek ajándékba küldöttek.

A tizenharmadik században az órák valamivel nagyobb elterjedést nyertek, a tizennegyedik pedig tanuja volt a toronyórák behozatalának. Ezek azonban oly költségesek voltak, hogy még nagyobb s hires városok is késtek beszerzésével. Csak a tizenötödik században lehetett gazdag magán egyéneknél is látni, valamint ez idötöl fogva hatalmas, mindinkább tökéletesedö támaszát képezték a csillagászatnak.

Az 1500-dik év körül Helle Péter Nürnbergben találta föl a zsebórákat. Miután ez órák tojásdad idomuak valának, nürnbergi tojásoknak nevezték öket.

A következö évszázadok, mindennemü órákra nézve különbféle változásokat hoztak, melyeknek egyenkinti megnevezése itt igen messze vinne. Megelégszünk tehát a nagy óránál a suly helyett az inga behozatalát, a zsebóránál a tekercs rugó és a cylinder alkalmazását, mindkettönél a perczek és másodperczek szerinti beosztást megemlíteni, és ezenkivül nehány rendkivül mesterséges óráról, valamint az idö folyamában tett kiváló czélszerü intézkedésekröl szólani.

Már a XVI. század óta sokat foglalkoztak azon gondolattal, földrajzi órákat, ugynevezett chronometereket alkotni, a nélkül azonban, hogy az e vállalat elé gördülö nehézségeket legyözhették volna. Ily találmány a tengerészekre nézve nagyon hasznos volta miatt, több kormányt arra indított, hogy reá jutalmat tüzzön ki. Végre a feladat a tizennyolczadik században Harrison által, ki mesterségére nézve ács volt, hanem csodás erömütani lángészszel volt felruházva. Negyven évig fáradhatlan tevékenységgel dolgozott remekmüve elöállításán, javitásán és végre 1774-ben megnyerte a jutalmat s a dicsöséget, hogy minden akadályt legyözött, és egy a maga nemében tökéletes müvet készitett.

Már a XVI-dik század közepe táján voltak órák, melyek a percz hatvanadik részét jelölék s föleg az orvosokra nézve fontosokká váltak, az érütések olvasása végett. A XVII. század közepén Einmart Regensburgban hires volt csillagászati óráiról, melyek az itt elöhozott beosztással szintén el voltak látva. Ujabb idöben hasonló szerkezetü órák készittettek a hang- és a folyóviz gyorsasága megmérésére.

Különösen éjjelre nézve igen hasznos találmány tétetett az ismétlö órákkal, 1676-ban; e készület elöször a fali óráknál, később a zsebóráknál is alkalmaztatott. A serkentök az órákban, a tizennegyedik században már használatban voltak, de csak zárdákban. Sokkal később váltak átalánossá, és pedig a serkentö órák sokféleképen ugy szerkesztettek, hogy az ütés által magukat megvilágitották. Azon órák, melyek a hó napjait, valamint a különböző holdnegyedeket mutatták, a XVI-dik század találmánya; sokkal magasabban nyulnak fel az órák történetében az égi testek mozgásait ábrázoló csillagórák. A kiváló ügyességet mutató csillagászati órák között a strassburgi székesegyházé említésre méltó, mely 1574-ben a Habrecht testvérek által készittetett. Ez órán egész csomó emberi és állati alak van alkalmazva, melyek az óramü által mozgásba hozatnak és melyeknek hangjai szintén az óragép által csodás módon utánoztatnak. Hasonló órákat találhatni Lionban, Versaillesben, Prágában, Olmützben, Lübekben, sat. Az utóbbi város Máriatemplomában levö óra tizenkettö ütésekor az apostolokkal körutat tétet, azonban nem jön mind a tizenkét szent férfiu elö, hanem csak hét, egy népmonda szerint a többit — ellopták. Más, véleményünk szerint hitelesebb adat szerint ellenben, az alakok a szent romai birodalom választófejedelmeit abrázolják, számuk e szerint tökéletesen igazolva van.

A zenecórák a XV-dik században jelentek meg, valószinüleg elöször a Német Alföldön. Késöbb a hárfa- és fuvolaórák jöttek, melyekkel a tizennyolczadik században sikeresen foglalkoztak és e században tökéletességre vittek.

Mint a jelenben üzött majdnem minden mesterség, az órakészités is különböző ágakban évröl évre tovább halad, és bizonyára még meglepö eredményeket fog adni.

Konkoly Dezsö.

---

*) Szalay, III. köt. 271 és 295. l.

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

Az önző Dunaviz-hordó.

(Lásd szövegét a 315-dik lapon).

Az atlanti tenger alatti távsodrony.

(Két képpel).

Ha a „Great Eastern"-t, melyet jelen számunkkal mutatunk be szives olvasóinknak, eddig is, mint az oczeánok hátán uszó legnagyobb hajót bámultuk, most még inkább érdeklődünk ezen tengeri óriás iránt; mivel ö viszi el fedélzetén az ó és uj világot összekötö vizalatti villanyhuzalt.

E huzal (cable) feltekergetését a Great Eastern fedélzetére február közepe táján kezdték meg és most végezték be.

Az egész huzal három viztartóban (tanks) nyugszik az óriás hajó fedélzetén.

Az egyik képünk ilyen viztartót ábrázol, a mint a huzalt csiga alakjában betekergetik. A tartók oldalait erös támoszlopok tartják. Mind a három tank-ban összesen 2253 mérföld hosszu huzal van lerakva.

Az óriás hajó már meg levén rakva nagy terhével, most a szenet veszi föl, s aztán megindul utjára. A huzal lebocsátása alkalmával a csavar erejével fog haladni és ha ennek baja

A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

történik, csak akkor folyamodnak a gép-kerekekhez. A szolgálati legénység 200 föböl áll, ehhez még 100 számítandó, kik kizárólag csak a sülyesztéssel foglalkoznak. Az ut folyamában mindennap sürgönyözni fognak, s ha egy szép reggel kimarad e sürgöny, akkor tudni fogjuk, hogy baj van. A villanyhuzal isolálása eddig sikeres volt, s remélik, hogy, ha a guttapercha borítékkal vizfenékre jut, a viz nyomása még tökéletesebb lesz. A vállalkozók remélik, hogy jó gépeikkel egy percz alatt 8 szót fognak sürgönyözni, mig eddik egy percz alatt csak 4 szót lehetett.

A társulat (Atlantic Telegraph Company) reményli, hogy julius végével már átadhatják a huzalt a közforgalomnak. A tariffát is közölték már, mely szerint legfölebb 100 betüből álló 20 szónyi sürgöny ára Angolországból Amerika minden állomására 20 font sterling; a continens Afrika-, Ázsia-és Indiából 25 font sterling. A husz szón felül minden következő, legfölebb 5 betüből álló szónak az ára pedig 20, 21 vagy 25 shilling leend.

A kis barna ember s a kis szőke leány.

(Folytatás.)

Hogy ki az a kis barna ember voltaképen? senki se tudja. A legtitkosabb lények közé tartozik, kit valaha életemben ismertem. S minő eredeti komoly! bárha minden szavát azzal végzi, hogy „nevetséges" azért még senki se látta, hogy nevetett volna. Ugy tetszik, mintha a kis emberből ki feledte volna a természet mindazon idegeket, melyek a nevetésre szükségesek.

Soha sem nevet, mint mondám; de azért minden nevetséges, mi körülötte történik. Ha egyik barát a másikat megcsalja, halálra nevethetné magát; ha a hatalmasak a kisebbeket, az alattvalókat elnyomják, — halálra nevetné magát, de azért nem nevet. Csak szokás, mely második természetté vált s mely ép azért igen eredeti, mert a kis ember oly nagyon komoly.

A kegyes olvasó szeretné tudni, hogy volt-e már szerelmes az előtt is? Én nem szolgálhatok vele s ugy hiszem más sem. Vannak, kik állítják, hogy néhány év előtt bizonyos kétes sétányon találkoztak vele az est szürkületében, a hogy egy ép ily kétes kinézésü némberrel karonfogva sétált. De vajjon a kétes kinézésü hölgy fiatal, vagy öreg volt-e, senki sem tudja megmondani! Minden oly kétes volt rajta, mint a sétány, melyen sétált s az idő, melyben sétált, söt még köpenye is azon szinek közé tartozott, melyek semmi szinhez sem tartoznak. Csak annyi bizonyos, hogy a kis barna ember, igen gyors léptekkel haladt előre az ékes delhölgygyel s csakhamar eltünt a sétányról. Nagyon éles emlékezetü emberek, még arra is visszaemlékeznek, hogy ép akkor finom zápor esett s ez a zápor kergette el alkalmasint a sétálókat.

A mily bizonytalan volt a kis barna ember viszonya a nőkhöz, ép oly kétes, minő politikai párthoz tartozik, minő politikai elveket vall s minő befolyása van?

Némelyek azt állítják, hogy határozott forradalmár, ha most épen nem is az, de annyi bizonyos, hogy egykor az volt. Ezt abból következtetik, hogy tizenöt év előtt, midőn a fővárosban egy nagy összeesküvési összejövetel tartatott, a kis barna ember kocsija is ép azon vendégfogadó előtt állott meg, hova a fő-czinkosok beszállottak.

Mindenesetre hatalmas érvek; egy másik ép ily fontos körülmény, hogy a kis ember ez idő óta, senki előtt kalapját le nem veszi s egyátalában senkinek nem köszön. Még jó érzelmü emberek konspiráltnak mondják, a romantikus költészet hivei reá irányozzák tekintetüket s azt állítják, hogy a három egység összerombolásával foglalkozik. Annyi igaz, hogy sohsem látható akkor a szinházban, ha az ugy nevezett klassikus darabokat adják: de ép oly kevéssé látták akkor, ha a romantikus müremekeket adák. Sohsem ment valamely könyv-kirakat mellett, hogy meg ne nézte volna, hogy micsoda könyvek vannak kitéve s ebből azt akarák némelyek következtetni, hogy néhány lyrikust s regényirót különösen nagyra becsül. Hanem ezt a véleményt nem sokáig tápláltak, mert meggyőződtek, hogy a kis barna ember egész életében minél kevesebb könyvet vásárolt egész mostanig, s most is csak egy kis antiquárius bolt kedveért vásárol hébe-hóba.

A legtöbbeket az a kérdés foglalkoztatta, hogy vajjon: miből élösködik a kis barna ember? Minő kutforrás lehet, honnan az életföntartására szükséges pénzt elöteremti? Nincs semmiféle hivatalban. Talán gazdag? ugy látszik! — Talán szegény; könnyen meglehet: De akkor ujra kérdem: miből él?

Még ma Páris egyik szerény kávéházában szörpölgeti kapuczinerét; pár nap mulva már Velencze egyik legékesebb vendéglőjében látható. Tehát pénzének kell lenni; különben hogy barangolhatna ide s tova. Más részről pedig föl nem foghatják, hogy ha nem szegény, miért jár télen nyáron abban a kávészin vékony lebernyegben, rongyos kesztyükkel, foltos csizmákban s kopott nyakkendővel?

Mondom ezen ugy el tudtak az emberek töprenkedni. Söt nem hazudom, ha mondom, hogy voltak még olyan éles eszüek is, kik azt állíták, hogy a kis barna ember alkalmasint, a Simon vargánál meghalt XIII. Lajosnak a fia.

Furcsán találkoztam én a kis emberrel.

Egy gyönyörü nyári délután volt, midőn nyilt omnibuszban B.-felé haladtam. Nem emlékszem, hogy éltemben valaha oly jó kedvem lett volna, mint ekkor. Leginkább a vidék idézte ezt elő. Pár évvel ezelőtt is jártam erre: hanem akkor távolról sem láttam a hegyeket oly festőieknek, mint most, — a léget oly üdének, a napot oly éltetőnek, mint most. Meglehet, mert akkor egy súlyos veszteség után minden gyönyört, gyászos halotti fátyolon keresztül szemlélhettem.

Kedvemet csak az a kis uti szekér zavarta, mely mindig előttem alkalmatlankodott s néha a legszebb pontokat takarta el szemeim elöl. Egyátalán föltartóztatott haladásomban.

Gulliver, az óriások országában, a polgármesterné fökötőjéből uti csézát csináltatott magának; ily fejkötő alakunak tünt föl előttem ez a kis jármü, mely össze-vissza zöldre, vörösre volt mázolva.

Volt idöm, hogy ez alkalmatlan kis portékát minden oldalról figyelmesen megtekintgessem. Majd tova szökelt, mint valami kacér hölgy, majd pedig botorkált, mint valamely rövidlátó agglegény, ki honn feledé pápaszemét, — majd hipochondrikusként, lehorgasztott fövel robogott odább. De mindig előttem, folyton előttem ügetett. Mondhatom boszantani kezdett!

Behunytam szemeimet, ekkor is előttem volt képzeletben; fölnyitám s ismét előttem ügetett valóságban. Nagy kinokat kello szenvednem!

Boszankodásomban mi telhetett tőlem, elkezdtem beszélni baj-társaimmal, — azután meg a kocsishoz fordultam s megkérdezém, ha vajjon nem tudná-e, ki ül abban a kis kocsiban? — „Alkalmasint a városi bába, ki valamelyik faluból most tér vissza férjéhez s gyermekeihez" — mondá a jámbor kocsis.

Most némi elérzékenyülléssel tekintém a kis kocsit. Egy anyát láttam magam előtt, kit gyermekei már régóta nem láttak s most várva-várják. Minél tovább gondolkoztam az eféléken, annál kivehetöbbek lőnek a kis kocsi nagy redőzetei. A hátul odakötött kis börönd olyan fájdalmasan tekingetett az utra s a széttört, kötéllel kiigazított ruganyokon bizonyos szentimentális vonást födöztem föl. A kocsi egyik oldala annyira elérzékenyült, hogy minduntalan balra hajladozott, s ez állás oly annyira megegyezett a bennülö bába helyzetével, kit gyermekei már oly régen nem láttak. Kezdtem költöi hasonlataimat tisztelni. Sokat adtam volna, ha már láthatám vala az érdekes bába arczát!

E töprengésemből inasom szava riasztott fö', ki határozottan tudatá a kocsissal, hogy a kocsiban semmiféle bába, dajka, hanem egy férfi ül s pedig alkalmasint a kötéltánczos, kinek nem engedték meg, hogy a legközelebbi faluban föllépheassen.

Tehát nem bába, nem dajka, hanem kötéltánczos! kiálték föl magamban. Félbe kelle szakítanom a meginditó jelenetet, látványokat, melyeket agyamban már oly szépen összeszerkesztettem. Ismét a kis szekeret néztem, hogy alakját a bátor kötéltánczossal összeegyeztethessem.

Még e féle gondolatokba valék merülve, mikor kocsink a legközelebbi állomásnál megállott.

Gyorsan kiugrottam az omnibuszból s odasiettem a kis cséza elé, hogy megláthassam, ki száll ki belöle? — S ki szállt ki? — Nem dajka, nem bába, nem kötéltánczos; hanem a kis barna ember.

Tiz percz mulva együtt vacsoráltunk a vendéglö éttermében. — A kis barna ember, csinos kis ember volt. Szép halvány arcza, olyan jól illett fekete hajfürteihez. Szemei fényesek s sötétek voltak s mellette nagyok, mint Minerváé. Szája kicsi, szabályos volt, fölötte kis barna bajusz díszelgett. Arcza többi része egész simára volt borotválva. (Azt nem tudom, ha vajjon maga vagy borbélya borotválta-e?) Nyaka körül nyakkendő huzódott; a szinével nem igen szolgálhatok. Megszólítám a kis barna embert.

— Ön is Olaszországba utazik?

— Nem.

— Hát Sveiczba?

— A legközelebbi mezővárosba.

— Magam is ott maradok éjszakára.

— Jobban teszi, ha tovább megy; nagyon sok rosz ember lakik ott.

— Hisz akkor önnek is félnie kellene.

— Uram! én semmitöl sem szoktam félni.

Gyanítani kezdém, hogy kis emberem is közéjök tartozik, ha már nem is fél tőlük.

Még mindig e gondolattal foglalkozám, midőn egy csinos formáju utikocsit láttam elörobogni.

Különféle ládákat skatyulákat, szekrényeket pakkoltak reá. Megszólítám a korcsmárost, hogy ki utazik a kis kocsin. „Az ön embere, a kis barna ember, vagy jobban mondva, a barna asszony. Mert bizonyosan tudom, hogy nö, még pedig kitünö szinésznö, ki csupán kényelemből utazik incognito.

— Uram! Isten! ismét egy uj alak! Alig egy óra alatt, e talányos személy már bába, kötéltánczos, barna ember s szinésznö is lenne. Különben ez utóso sem épen lehetetlen! Hogy is utazhatnék egy férfi annyi szekrénykével, skatyulával? Rögtön elövevém tárczámból a hires Susanne kisasszony arczképét s meggyőződtem, hogy fölötte nagy hasonlatosság van a müvésznö s talányos kis barna emberem között. Csak parókáját kell eldobnia, magát bepudereznie s befestenie s kész a nagy müvésznö.

Alkalmasint a Sveiczba készül Susanne kisasszony, s talán már a legelsö városkában

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

ledobja álarczát s tarka pillangóként repked odább.

Minő szerencse rám nézve, hogy láthattam a tisztelt müvésznőt barna kabát s ronda kalap alatt. Hanem hisz a kis Susanne el nem titkolhatja magát!

Annyira fölhevített e gondolat, hogy már láttam magam előtt, — már tapsoltam, ujongtam képzeletben.

Elhatározám, hogy a kis barna embert nem szalasztom el szemem elől. Midőn kocsija kirobogott, rögtön hajtattam én is. Most én voltam, kit félvilágért sem rázhatott volna le nyakáról. Fölcseréltük szerepeinket!

Midőn Cencibe érkeznék, nehézségekkel kelle megküzdenem, mig végre a vendégfogadóban helyet kaphattam. Söt oly szerencsés valék, hogy egész töszomszédságában lehettem ismeretlenemnek!

Az ebédnél óriási szinlapot adtak elém. Nagy betükkel értesíttetett a t. cz. publikum, hogy egy Párisból érkezett szinésznő fogja ma Szemiramisz szerepét adni. Neve nem volt megemlítve, ugy kivánta.

Ki lehetne más, mint Susanne, az én Susannám.

A föllépti idő közeledtével rendkivüli mozgást hallottam a kis barna ember szobájában. „Alkalmasint most van a metamorphozis!“ — gondolám magamban.

Egy ugrással künn valék a folyosón, a másik ugrás már a kis barna ember ajtaja előtt talált.

(Vége következik.)

Az önző dunaviz-hordó.

(Képpel).

Millió és millió ember imádkozott, hosszu szárazság után a jótékony erőért, hogy az földüdítse, ujra éleszsze a forró napsugarak által már-már halálra hervasztott gabonát és egyéb növényeket.

Imájuk meg lett hallgatva, a jótékony eső elérkezett! a fölfrissült növények és virágok fölemelik lelankadt fejeiket és kellemes illattal töltik el köröskörül a levegőt. Millió és millió ember zeng hála zsolozsmát a mindenhatóhoz. A növényekkel együtt az emberi szivek is fölvidultak, és hevesebben lüktetnek. A kétségbeesés eltünt az arczokról s helyette az elégedettség lángja ül a szemekben.

Csak a Dunavizes nem örvend az esőnek, csak ő zúgolódik, söt káromkodó szókat is ejt, mivel nemcsak elrongyolt ruhája ázik át az esőtől, hanem kereset ét is megcsökkentve látja, mert az emberek esővizet fogván, a Dunaviz szükséglete alább száll.

„Itt van ni! — tör ki békétlenkedve — már ismét esik az eső! Az embernek legalább 3—5 napi keresete oda van! Most már minden háznál eresz alatt a cseber. Hogy drótoznák meg fejét még annak is, ki a csebret feltalálta!“

„Eső és cseber!“ A szegény dunavizes már nem is élhet! Hiszen nem bánom essék, ha épen esni kell, a mezőn, az erdőn, de itt Pesten, a nagy városban, már ugyan ki látott ilyet! Mi szükség van itt esőre, hát nincs itt Duna, s benne annyi viz, a mennyi kell!“

„Hát most már mit csináljak? Áhá! megverem a feleségemet, hisz ugy is ő álmodta meg, hogy eső lesz, — s azután... azután.... beülök egy halbseidli snappsra! E legjobb lesz!“

És ugy is cselekedett!...

TÁRCZA.

Egyletek és közintézetek.

(A muzeumi igazgatóság ügye). Kubinyi Ágoston ur kir. tanácsos, kamarás és a nemzeti muzeum igazgatója — mint a „P. L.“-ban olvassuk — néhány nap előtt nyugalomba helyeztetett, egyszersmind azonban fölkéretett, hogy az uj igazgató, illetőleg igazgató-ör kinevezéseig (mire már a csődhirdetés megtörtént) folytassa a muzeumi ügyek vezetését. — Tehát mégis csőd utján akarják e fontos állomást betölteni. Attól tartunk, hogy épen azok közül fognak legkevesebben pályázni, kik arra a szükséges kellékek közül legtöbbel birnak. Az ily egyéneket nem csőd, hanem előzékeny fölkeresés utján lehet megnyerni. A hazai lapok egész sorát közlék az illetékes jelölteknek, mind kitünő nevek, melyek közül nem lett volna nehéz a választás. Például egy Xantus, stb. stb. Vajha ezen derék tudósaink az ügy iránti szeretetből leküzdenék az ezen eljárás iránti ellenszenvüket, s megboznák azon (bizonyára mindenki által méltánylandó) áldozatot, hogy ezen ut megkisértését se hagyják felhasználatlanul annak megakadályozására, nehogy e fontos nemzeti intézet (jobb hiányában) illetéktelen kezekbe kerüljön. Ez eljárás részükről bizonyára nagy ünneggyözés és feláldozás lenne, de a közügy mindig követelheti azt a jó polgártól.

Irodalom és müvészet.

(Förangu müvész). Ifjabb báró Vay Miklós — olvassuk a „Pol. Hetilap“-ban — ki néhány év óta teljes odaadással gyakorolja Bécsben a szobrászat müvészetét, rendkivüli tevékenységet fejt ki uj pályáján. Vörösmarty életnagyságu érczszobrát immár elkészité s az igen jól sikerült öntvény készen várja elszállíttatását a császári öntöde egyik mütermében. E nagyszerü mütelep bonyolódott és kényes ügyvezetésében Fernkorn igazgatót, megbetegedése óta egész a legutóbbi hetekig a báró egymaga helyettesité s az ő vezetése alatt ott legujabban egy nagymérvü lovagszobor öntetett, a legkielégitőbb sikerrel. Azon három magyar tábornok életnagyságu márványszobra közül pedig, melyekre ő Felségétől egyenes megrendelést vett, az arsenál diszcsarnoka számára, Zrinyi Miklósé a napokban készült el teljesen, Pálffy gipszmintája szintén be van végezve, Krayé munka alatt. E márványszobrok technikai kivitelében Izsó Miklós nyujt segédkezet a szobrász-bárónak.

(Azon molláh), ki tavaly Vámbérivel vándorolt hazánkba, s az óta részint Budenz József, részint Szilády Áron nyelvészeinknél tartózkodott, már folyékonyan beszél magyarul, s a magyar Akadémia könyvtáránál állomást nyert, hol keleti nyelvismereteinél fogva nagy hasznát veszik.

(Schubert szobrát) Bécsben nem sokára fölállítják. A szobor 9, a talapzat 12 láb magas. — Alkalmilag kérdjük: Miben áll a szép buzgalommal felkarolt Petőfy-szobor ügye?

(A vak mercadante) hosszas hallgatás után „Virginia“ czimü operát szerzett, mely közelebbről olasz szinpadokon fog előadatni.

(Denique a „jövő zenéjének“ hatalmas akadályokkal kell küzködnie!) Legközelebb is, mint az angol Athenaeum irja, a Her Majesty szinház ujra felhagyott Wagner Tannhäuser-e szinrehozatalával, s az Athenaeum azt jegyzi meg rá, hogy: Bölcs szándék!

(A debreczeni Szinház) Telepi Károly derék festészünket bizta meg, hogy az első függöny számára tervet készitsen. Telepi — mint a „P. N.“ irja — csinos redözetet tervez, melynek közepén alkalomszerü képletet, a függöny tetejére pedig Megyeri, Fánesi, Bartha, Szentpéteri, Lendvay s ha megleli mását, Kántorné arcképeit festi. (Ez utóbbinak fiatalkori arcképe, melyet hünek állitanak, az Ország-Tükrében czelőtt pár évvel megjelent).

(Rahl Károly) kitünő festész f. hó 10-én Bécsben meghalt. Rahl európai hirnevet szerzett, mind jeles szinezése által, melyet az olasz iskola részletes tanulmányozása folytán ő élesztett föl ujra, mind jeles compositiói tehetsége által. Több izben rándult le fővárosunkba, és ekkor mütermét legelőkelőbb családjaink keresték fel; hazai müvészeink közül szintén többen képezék magukat Rahl iskolájában, köztük Thán és Locz. Legközelebbi számunkban hozzuk majd a kitünő müvész részletesebb ismertetését.

* Kovács Mihály jeles festészünk a jövő héten utazik ki Spanyolországba. E hir alkalmából a „F. L—k“ szomoru összeállitást közül külföldön élő (jobban mondva odakényszerült) müvészeinkről. Igy Zichy Mihály Sz.-Pétervárou, Madarász V. Párisban, Vagner S. Münchenben, Locz Bécsben, Kovács Mihály pedig Madridban fogyasztják a legszomorúbb számüzetés, a részvétlenség számüzetésének keserü kenyerét, Istentől nyert tehetségeiket idegen népek és országok dicsőségére használván fel. — Közelebbről — mint irtuk volt — az egyetlen határozott szobrászi tehetség Izsó is külföldre menekült. Ez az igazi szó: menekült. Igaz, hogy sokkal szegényebbek vagyunk, mint voltunk, de azért (a zengzetes phrazisokat oly előszeretettel hangoztatva) talán mégis tehetnénk valamit a hazai müvészet érdekében is. — Hat az irodalom? Ez mahonnap, ha igy halad, teljesen megszünik. Nem is lesz irodalom, csak journalistika s legfeljebb spekulatió. A szépirodalmi rók s a száraz tudományok mivelői pedig szintén elmenekülnek (oh nem külföldre ha valakire, ezekre áll: „itt élned, halnod kell!“) hanem biztositási és más spekulatiói irodákba. Azok legalább a mindennapi kenyeret biztositják számukra. Jó olykor-olykor a keserü igazságot leplezetlenül kimondani.

* Engel Rómában élő szobrász hazánkfia) ujabb szobrot végzett be Pejacevich gróf számára, mely a gyönyörü Éva párja. Ugyancsak bevégezte Nádasdy Ferencz, a nagy katona szép álló-szobrát is, mely a bécsi fegyvertár diszlépcsőjét fogja ékesiteni.

* Érdekes mü fog megjelenni közelebbről Bécsben Holzhausen kiadásában. Czime: „A Magyarországban jelenleg érvényes sajtó szabályok gyüjteményének — a fömélt. m. k. udv. kanczellária külön engedélyével szerkesztett, s értelmező jegyzetekkel ellátott hiteles kiadása.“ — Érdekes bizony, különösen szerkesztőkre és kiadókra. Az értelmező jegyzetek pedig, kivált ha minden oldalról figyelembe vétetnek, valódi jótéteménynek mondhatók. — E munka sem szorul ajánlatra; ugy fogjuk kapkodni mint a meleg kalácsot.

Budapesti hirek.

(A vizvezeték ügyét) végre e napokban teljes tanácsban tárgyalták. A tanács, mely ez ügyet kellő buzgalommal karolta föl, egyhangulag abban állapodott meg, hogy a vállalkozók által kért biztositást — mely szerint a város évi 16,000 frtal naponkint 20,000 akó viznek felhasználását kötelezőleg magára vállalja — megadja; ezen megállapodás folytán az eddigi tárgyalások eredményét a nagyméltóságu m. kir. helytartótanácshoz a fentebbi kötelezettség jóváhagyása végett már a napokban fölterjesztik. Ami a várossal megkö-

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

tendő szerződés feltételeit illeti, ezeknek birálatába a tanács még nem ereszkedett, mivel a vállalkozók társulattá eddig nem alakulván meg, velük jogérvényes alkudozásba lépni nem lehet. Ez alkalommal fölvétetett Bürgermeister Antalnak a vizvezeték létesitése iránti folyamodványa is; miután azonban ő, mint egyes egyén, a vállalat létesitésére nézve oly biztositékot, minöt az alakuló félben lévö társulat — nem nyujt, e mellett kérvényében maga is kijelentette, hogy tervezete által más, talán ügyesebb és életrevalóbb terveknek utjában állani nem kiván, sőt felkéré a tanácsot, hogy a megkezdett tárgyalásokat csak a fennálló választmánynyal folytassa: ezeknél fogva a kérdéses folyamodvány figyelembe nem vétetett ugyan, mindazáltal a nm. m. k. helytartótanácshoz fel fog terjesztetni.

(A pesti egyetem) tanulói egymás között „Gazdálkodási egyletet" alakitottak, mely tömegesebb megrendelések folytán a ruházkodást olcsóbbá teendi.

(Ünnepély az egyetemi füvészkertben). Szombaton délután az uj füvészkert egyszerü, de kegyeletességében megható ünnepélynek volt szinhelye; ekkor lepleztettek le ugyanis azon mellszobrok és emlékkövek, melyeket, több, részint a füvészkertet gazdagitóknak, részint a füvészet terén tudományilag jeleskedett férfiaknak a tisztelet és hála emelt. Az első oszlop Diószeghi és Fazekas, a füvészettan egykori tanárainak, a második emlék Endlicher (†1849) és Unger magyar születésü s európai hirü füvészeknek emeltetett; egy vörös márványtábla, két borostyánfa közt, primás ő emja félszázados tudorságának ünnepélyét jelzi; végre két diszes mivü fehér márvány mellszobor boldogult József nádort (a füvészkert megalapitóját) és Ferencz József ő Felségét ábrázolja, ki a füvészkertnek tavaly nagyszámu délszaki növényt ajándékozni méltóztatott. E szobrok és emlékkövek a kert különféle pontjain elhelyezve, nem kissé emelik a most valóban példányszerü tisztasággal és gonddal kezelt füvészkert szépségét. Az ünnepélyen az egyetem részéről csak a rector magnaficus Schopper ő nsga és Linzbauer ur, a füvészkert igazgatója, voltak jelen, s mintegy 100-ra menö tanulóifjuság. Minden emlékkönél elöször az egyetemi dalárda, Eltér Antal vezetése mellett, egy éneket zengett el, azután Linzbauer ur tartott rövid emlék-, illetöleg magyarázó beszédet, s erre következett a koszoruk föltüzése. — Nem hagyhatjuk dicséret nélkül a füvészettan-hallgatóknak abbeli nemes buzgalmát, hogy Linzbauer ur felszólitására Diószeghi és Fazekas, valamint — ha jól hallottuk — Endlicher és Unger emlékkövei felállitása körül, adakozásaik által, oly szép vetélyt tanusitottak.

(A budapesti dalárda) folyó hó 15-én a pávaszigeten tánczvigalommal összekötött nyári dalestélyt rendez. A dalárda minden pártoló tagjának, mivel a helyiség megengedi, ezuttal 3 jegy küldetik, nem tagok 50 krért kaphatnak jegyeket.

(A kerepesi temetőben) állandó omnibusz-járatot állitott egy vállalkozó társulat. Az állomási hely a ferencziek terén van.

(Gyászhir). Bugát Pál akadémiai rendes tag f. hó 9-ikén elhalálozott.

(A tervezett pesti bazár ügye). A „P. Hetilap"-ban gróf Andrássy Manó azt javasolja, hogy Pest városa karolná föl maga a bazár eszméjét: „Feltéve hogy Pest városa maga vesz föl törlesztésre pénzt, melyen a bazárt felépiti, csakhamar azon helyzetbe jut, hogy a kereskedést is emelve oly pompás épületet nyert, mely neki évenkint 200,000 forinton felül jövedelmezne(?)Mindenesetre Pest városa érdekében állana ezen biztos nyereséget (habár aligha oly nagyot, mint t. értekezö hiszi) igérö vállalatot maga javára eszközölni; de miután fájdalom, a város anyagilag oly tehetlen állapotban van, hogy még égetőbb szükségeit is alig képes fedezni, ezen jámbor-ohajtás kedveért kár volna a már kész tőkével rendelkezö magán vállalkozókat (magától érthetöleg, föltéve az egészen biztos garantiát) visszariasztani. A városnak — mint tudjuk — ők is tisztességes jövedelmet igérnek e vállalatból, s a mi fö dolog: igy a bazár ügye nem szaporitná a bizonytalan idökre elhalasztott meddö tervek számát, hanem gyors fölépülésével eleveneséget, életet, s (mire bizony nagy a szükség) pénzforgalmat eszközölne szegény piaczunkon.

(Névváltoztatás), Herzfelder Vilmos gyönrői birtokos, nevét Gyömröi-re változtatta.

(Gyászhir). Torkos Sándor, az ismert magyar nyelvész s a magyar akadémia levelezö tagja f. hó 5-én Sopronban rövid szenvedés után elhunyt. Még csak 32 éves volt, s igy annál több okunk van sajnálni a munkás fiatal élet kialvását.

(Orvosi kinevezések). Pest városa szombati teljes tanács-ülésében dr. Hunyadyhalála által megüresült terézvárosi kerületi orvosi állomásra dr. Gurovics Tamás, Ferencz-külvárosi főorvos helyeztetett át; az ezáltal megüresült ferencz-városi főorvosi állomásra pedig dr. Ságody Károly, dr. Schmidt György s dr. Apatitzki Sándor jelöltettek ki kormányszéki kinevezés végett.

(A Schuller és társai) czégü bécsi bankárház bukása, (mely 32 millió adóssággal jelentette be a kiegyezkedési eljárást), annyiban érdekel bennünket is nagyon közelröl, mivel a losonczi vasut ügyeivel szoros összeköttetésben áll.

(A „V. Ujság" szerkesztőségénél) egy egyszerü külsejü s nemes lelkü asszonyság jelent meg s ezer frtot tett le, felét az akadémia, felét a lipótvárosi templom számára. Nem nevezte meg magát, csupán nevének (S. V.) kezdö betüit. Ha viszonyai engedik — mondá ezután — többet is fog még adni.

(Az ifjak gyalog versenye) mult héten pénteken reggel ment végbe a Rákoson. A verseny eredménye következö: A 120 ölnyi pályát 33 másodpercz alatt futották meg. Az első dijt nyerte Gullner Gyula jogász, a másodikat némi értekezés és a versenyzök megegyezése után Lengyel Károly jogásznak itélte a biróság, mig a harmadik nyertese Bethlen János gróf jogász, ki már a második jutalmazott versenytársának. Az első dij 50 ft értékü, a második 25 fr értékü, később választandó tárgy, a harmadik egy ezüst érem, melyet id. Bethlen Ferencz gróf tüzött ki.

Vidék és vegyesek.

(A pozsonyi koronázási templom ujitása). A pozsonyi koronázási egyház ujjáalakitása a műbarátok figyelmét minden irányban nagyban kezdi érdekelni. Ez érdekeltség egyrészt onnan ered, mert ez egyház, mint tudva van, a magyar királyok koronázási egyháza; másrészt pedig, mert magyar történeti müemlék. Ez okok teljesen igazolják a figyelmet, melylyel e nevezetesség restauratiójának alapelvei és mozzanatai kisértetnek. — Azok között, kik a renovatio végrehajtása felett örködnek, a polychromie kérdését illetöleg nézetkülönbségek merültek föl, melyek azonban a valódi mlérzék és müfogalom diadalával fognak befejeztetni, ha az illetök az elvek alkalmazásánál és kivitelénél a hires franczia iró, Viollet le Duc-nak a „Dictionnaire resonné de l' Architecture" 101. lapján megjelent müszabályaira figyelmeznek.

(A tiszai vaspálya) nem a legjobb üzletet csinálja. Egy a napokban kiadott kimutatás szerint: ez idén januártól május végeig 21,959 forinttal vett be kevesebbet a pályavonal, mint tavaly ugyanez időszakban. Junius hó azonban kedvezöbb volt az idén mint tavaly, mert e hóban 32,237 személyt, 587,779 mázsa terhet szállitott, e vonat 3,241,585forintott vett be, azaz: 9630 forinttal többet, mint ugyan e hóban a mult évben. —

(Mura-Szombaton) Vasmegyében gr. Szapári Géza az ottani izraelita községnek az imaháza megujitása és megnagyobbitására szükséges épitési anyagok az ingyen engedte át. Az alapkö letétele a mult napokban történt meg, mely alkalommal a főnnevezett gróf testverülési beszédet tartott, mely az ottani izraelitákat nagy örömre ragadta.

Mielnitzában (czortkowi kerület Galiczián) sajátságos eset fordult elö. Az uradalmi tó vize ugyanis, mely 10 bold területtel birt, és 2—3 öl mélységü volt, május 29-én reggel, a halakkal együtt nyomtalanul eltünt. A vizsgálat alkalmával kiderült, hogy a tóban egy 2 öl átméretü nyilás képződött, melyen át a viz, a föld alá folyt le. Miután a tó magaslaton fekszik, a vizet azonban a környéken sehol sem lehete föltalálni, azt következtetik, hogy az a közel fekvö Dnieszter folyam vizével egyesült.

(Érdekes régiségi fölfedezés). Nápolyi hirek szerént Pompejiben Junonak egy gyönyörü templomára bukkantak, melyben mintegy 300 bullát találtak, s számos márvány, bronz és terracotta szobrot. A templom melletti utczák jó állapotban vannak s minden tekintetben pompásak.

(Két lábu kutya!) Nem valami csuszó-mászó embert értünk, hanem egy valódi kutyát, melyet a napokban Dr. Szabó Alajos ur hozott magával Pestre, Kecskemétröl. A szegény ebnek mely különben elég vidám, a két elsö lába hiányzik. Hátulsó lábain különben elég fürgén ugrál.

(Johnson itélete). Washingtonban egy fiatal nö, mistress Perrine volt elfogva mint honáruló. Rokonai kieszközöltek, hogy Johnson elnöknél megjelenhetett kihallgatáson; ekkor összeszedve minden ékesszólását többi közt igy szólt: „Igaz, hogy átmentem az ellenséges táborba, de csak azért, hogy egy fiatal tisztet, akit szeretek, megülelhessek. Az igaz, hogy lázadó volt, de azért én szerteszeréltőnak találtam." Johnson ekkor igy válaszolt: „De gondolja meg mistress Perrine, mi történt volna akkor, ha minden éjszaki nö átment volna az ellenség táborába, hogy egy-egy katonát megöleljen? Mivel azonban ez nem történt, a mistress szabad!"

(Okosok társulata). Nem igy nevezik ugyan magukat, de e czimet jogosan fölvehetnék. A „Public." irja: Marseille e pillanatban nagy dolog szinhelye. A párisi bérkocsisok „strike-ja" mindenféle strikera adott alkalmat, de az a strike, a mi Marseilleben tört ki, veszedelmesebb mindeniknél. A kocsisok, zenészek lámpagyujtók, hamburgi szabók, st.-canati borbélyok, lázadást össze sem lehet vele hasonlitani: valódi merénylet ez! Marseillben eddig 600 férfi, a 20 évesektöl a 40-dig, szövetkezett össze, és erös, ünnepélyes esküvel fogadták töl, hogy nem fognak — megnösülni mindaddig mig a nök fényüzésökkel, kaczérságukkal alább nem hagynak, és a válóperek száma tetemesen nem csökken. A „Publicité", mely a hirt közli, utoljára azt jegyzi meg: a társulat tagjainak száma napról-napra félelmesen szaporodik.

Szerkesztöl mondanivalók.

Olvasóinkhoz. Örömmel értesitjük t. közönségünket, hogy lapjaink számára az arczképek rajzolását ujból Marasztoni József ur sziveskedett elvállalni, s igy „Az Ország Tükre"-ben jövö számunktól kezdve ismét hü és müvészi kidolgozásu arczképekkel fog találkozni az olvasó.

A megigért mülapra nézve aként intézkedtünk, hogy a jövö hó vége felé okvetlenül szétküldessék, s oly tárgyat választottunk, mely bizonyára kedvesen fogja meglepni az olvasót.

K—y D. urnak Kivánságát szivesen teljesitjük.

N. A. urnak. Reméljük, hogy a szerkesztöi változás mit sem fog változtatni önnek lapunkhoz való viszonyán. Megigért dolgozatait, különösen az „értekezést" szivesen fogadjuk. A t. példányra nézve már intézkedtünk. A mi az utazási mü kiadását illeti, várnunk kell boldogabb időkre. Kiadóink egészen meg vannak rémülve. — Mutatványt mi is szivesen közlünk belöle, de egészen — terjedelme miatt — nem vehetjük át.

Tartalom: Toldy Ferencz (képpel). — Asztrakán és a Kaukázus. — II. Henrik, franczia király. — Mátyás király harmadmagával csolnakban szemlét tart Szabács vára körül (képpel). — Az óra története. — Az atlanti tenger alatti távsodrony (képpel). — A kis barna ember s a kis szöke leány. — Az önzö dunaviz-hordó (képpel). — **Tárcza**: Egyletek és közintézetek. — Irodalom és müvészet. — Budapesti hirek. — Vidék és vegyesek. — Szerkesztöi mondanivalók.

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

A magyar olvasó közönséghez!

A kényszeritö körülmények, melyek az „Ország Tükré"-nek, ezen általam alapított, s megindulásakor oly kedvezöleg fogadott lapnak szerkesztésétöl elvontak, most már megszünvén, sietek ezen lapnak, melyhez annyi elöszeretet és ragaszkodás csatol, szerkesztését ujból átvenni.

Mióta e lap vezetésétöl visszaléptem, azóta sok minden történt e vállalatnál, s részint saját tévedéseim következései, részint a későbbi szerencsétlenségek és balesetek igen megapasztották az olvasók számát s igen megrongálták e vállalat hitelét.

De bár megfogytunk, hála Istennek megtörve nem vagyunk.

Ama törzs és kitartó elöfizetök közül, kik e lap jó és bal sorsában ernyedetlen jóakarattal támogatták az Ország Tükrét, (s kiknek ezennel hálás köszönetet mondok) maradt még annyi megtépdelt zászlónk körül, hogy támogatásuk mellett, nemcsak a megrongált épület kitakarozását, hanem annak egészen ujból és sokkal diszesebben fölépitését is meg merjük kisérleni.

Sokat okultunk, sokat tanultunk, sokat öregedtünk azóta, s igy miután elég alkalmam volt saját káromon tanulhatni, igérhetem, hogy ujoncz-szerkesztö korombeli tévedéseim nem fognak ismétlödni többé s hogy lapomat aként fogom szerkeszteni, hogy annak tartalma ellen semmi jogos és méltányos kifogást tenni lehessen.

Zengzetes igéreteket nem teszek, az olvasó tényeket fog tapasztalhatni. Annyit azonban nem hallgathatok el, hogy mind a képek müvészi becsére, mind pedig a kiállitás szépségére nézve a lap elönyös átalakitáson mennend át. Mielött azomban az épitéshez foghatnánk, a romoktól kell megtisztitnunk a tért.

Az örvendetes politikai fordulás felfrissitette, felélénkitette a közhangulatot, s a közügyek és köztük az irodalom iránti részvét is fölelevenedvén, remélem, hogy az Orszag Tükrének is jutand legalább annyi az üde harmatból, hogy tetszhalott álmosságát leküzdve, eleven friss életét ujból megkezdhesse.

Én legalább mint szerkesztö mindent elkövetendek közönségem kielégitésére, a mi pedig a lap kiadóit a Gyurian és Deutsch testvéreket illeti, ök szintén érdek és becsületbeli kötelességekkel levén e vállalathoz füzve, azt hiszem, szintén semmit nem fognak elmulasztani arra nézve, hogy e roskatag épület föltámasztásával üzleti és kiadói czégük hitelét megszilárditsák.

És most nincs egyébb hátra, minthogy magamat s az Ország Tükrét a magyar közönség szives figyelmébe ajánljam, s jóakaróimat és barátaimat felkérjem az ezen lap iránt meglanyhult érdekeltség ujbóli fölelevenitéséhez szives közremüködésükkel járulni.

Vajha a bizalom ismét visszatérne ez oly sokat igéröleg indult vállalat iránt!

Ha még egyszer visszatér, bizonyára nem fogjuk másodszor is kijátszani.

A vissontlátás reményében Isten velünk!

Kelt Pesten, julius 5-én 1865.

Balázs Sándor,
az Ország Tükre szerkesztöje.

HIRDETÉSEK.

Jelentés és elöfizetési felhivás
a
„Házi Kincstár"
1865-ik év második félévi folyamára.

Valóban alig találok szavakat, melyekkel a tisztelt olvasóközönség elé lépjek, midön ez elöfizetési felhivást kibocsátom. A nagy igéretek, melyekkel a „Házi Kincstár" mult évben megindult, itt meg nem nevezhetö okok miatt nagy részint meghiúsultak, s a közönség méltán elfordult e vállalattól, mely türelmét ismételve oly keményen tette próbára.

Nagyon megfontoltam a fennforgó ügyet, mielött e lap szerkesztését ujra átvettem; — azonban tekintve magát az ügyet, tekintve azt, hogy a „Házi Kincstár" nemzeti irodalmunkban hézagot tölt be, hogy a „Házi Kincstár"-on kivül hazánkban egyetlen egy prot. családi lap sem létezik, — és tekintve azt, hogy nevem a lap homlokán áll: pusztán az ügyért, tisztán az eszméért, anyagi tetemes károsodásom mellett, miután körülbelöl 400 egész éves praenumeranstól a hátralevö félév dija Gyárfás úrhoz folyt be, — átvettem ujolag a „Házi Kincstár" szerkesztését azon — már most erös alapra, állásomra, becsületes nevemre fektetett igérettel, hogy az annyiszor csalódott olvasóközönségnek egyrészröl erkölcsi elégtételt adjak, másrészröl, hogy e laphoz csatolt igényeit mentül sikeresebben kielégitsem.

Gondoskodtam oly kiadóról, kinek nyomdai firmája kezeskedik arról, hogy a lap minden számát minden elöfizetö a rendes idöre pontosan megkapja.

Minden elöfizetési levelek és pénzek **Deutsch testvérek kiadóhivatalához (2 sas-utcza 5. sz.)** intézendök, minthogy én a lapnak pusztán szerkesztését s a benne megjelenö dolgozatokérti felelösséget vállaltam magamra.

Gondoskodtam továbbá arról is, hogy a „Házi Kincstár"nak oly fömunkatársa legyen, ki szellemi.ehetségénél és lelki ismeretes szorgalmánál fogva a lap beltartalmát nemcsak hogy emelje, hanem hogy az kezei között úgyszólván ujjá szülessék. **Csengei Gusztáv**, kinek dolgozatai a „Nefelejts"-ben, a „Családi kör"-ben s különösen a közkedvességü „Vasárnapi Ujság"-ban, s ebben már négy év óta — jelennek meg s közelismerésben részesülnek, — teljes erejéböla zon lesz, hogy a „Házi Kincstár" valóban megfeleljen czimének.

Örömmel tudósitom még arról is a prot. olvasó közönséget, hogy a „Házi Kincstár" számára egy becses dolgozat van kezeim között, mely egy nagy tekintélyü egyházi férfiu tolla alól került ki, s melynek közlését, mihelyt a lapot ujból meginditjuk, azonnal megkezdjük.

Mindent megtettem tehát, a mennyire tölem telt, hogy a lap nem csak az elenyészéstöl mentessék meg, hanem hogy az ujra felvirágozzék.

Mindezek után azon reménynyel fejezem be felhivásomat, hogy a prot. olvasó közönség nem fogja megvonni becses részvétét a „Házi Kincstár"-tól, hanem ezt továbbra is pártfogása alá veszi. S hogy már most reményében s várakozásában csalatkozni nem fog, azt ünnepélyesen igérem.

Az ur erösitsen meg komoly szándékom kivitelében s legyen áldása mindnyájunkon!

Meginditjuk lapunk uj folyamát a 26-ik számmal, mely jul. 1-söjén fog megjelenni s ezentul minden hét vasárnapján meg fog jelenni egy-egy szám.

Ára a félévi folyamnak 1 frt 50 kr. o. é.

Ballagi Mór,
felelös szerkesztö.

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

DANTE, LINCOLN arczképei,

valamint más

az Ország Tükrében

megjelent

érdekesebb képek is,

DEUTSCH TESTVÉREK

kőnyomdájában,

(harminczad-utcza 3-dik szám),

külön finom lenyomatban,

igen jutányos áron kaphatók.

Árjegyzék

FIGLER ANTAL és TÁRSA

csipke és himzések gyári-raktárukból Pesten,

a régi német-szinház-épület, nagyhid-utczai sarkán.

Függönyök 3—17 ft, csipke kendők 3.50—60 ft, csipke köpenykék 10.50—60 ft ujjolag nagy valasztékban érkeztek.

1 vég 12 röf fehér Organtin, a minden szinben 1 ft 20 kr., 1 ft 80 kr., 1 ft 90 kr., 2 ft 10 kr., 2 ft 45 kr., 2 ft 75 kr., 3 ft 45 kr., 4 ft 40 kr.

1 vég 12 röf 6/4 Moll: 3 ft, 3 ft 90 kr., 4 ft 10 kr., 4 ft 55 kr., 5 ft, 5 ft 50 kr., 5 ft 75 kr., 6 ft 50 kr., 6 ft 75 kr., 7 ft 15 kr., 7 ft 50 kr., 8 ft, 8 ft 75 kr., 9 ft 30 kr., 10 ft 25 kr., 14 ft 70 kr.

1 vég 12 röf Batist Claire: 5 ft 30 kr., 5 ft 80 kr., 6 ft 50 kr., 7 ft, 7 ft 50 kr., 7 ft 75 kr., 8 ft 50 kr., 9 ft 25 kr., 9 ft 55 kr., 10 ft, 11 ft 20 kr., 12 ft, 13 ft 70 kr.

1 vég 12 röf Batist: 5 ft 75 kr., 6 ft 50 kr., 7 ft, 7 ft 70 kr., 8 ft 40 kr., 9 ft 30 kr., 10 ft 12 kr., 10 ft 80 kr., 11 ft 50 kr., 12 ft 50 kr., 13 ft 90 kr., 15, 16, 17 ft.

Pergal 6/4 8/4 mindennemü fajtu.
Mouslin 6/4 8/4 sima és virágos.
Tarlatán, Creppe, Illusion minden szinben.
Pamut- és selyem-csipke-szövetek.
Csipkék czérna-, pamut- és selyemből.
Ara-, kalap- és fökötö-fátyolok.
Bárbok moll-, czérna-, csipke- és selyemben.
Gallérkák moll-, batist-, bruxelles- és creppből.
Gallérkák kézelövel szintén.
Chemisettek szintén
Zudo ingecskék 1 ft 50 krtól kezdve.
Alsó szoknyák 1/2 és egész himzett: 3 ft 50 krtól 12 frtig.
Betétek és szegélyek 22 krtól kezdve.
Zsebkendök moll- és valódi batistból.
Crinolinok, amerikai és mindenféle.
Függönyök, csipke, és mouslin-szövetü.
Csipke, nagy-kendők, Rotonde- és Beduin köpönyegek.
Reczék, fejdiszek és negligé fökötök, és minden e szakba vágó női piperék a legolcsóbb gyári árakon.

Butor felfrisitő fényt,

melylyel mindenki az ócska butorok elvesztett fénysége könnyen helyrehozhatja, anélkül, hogy az asztalost segítségül kellene hívni, és mely továbbá mint kép- és tükör-ráma fénymáz legjobb sikerrel felhasználható, ajánl

Mayne Fülöp, készitő.

Pesten kapható:

Höffler unokaöcscsenél, városház-tér „Fortuná"hoz.
Mészáros testvéreknél, barátok-tere, a ‚zöld kigyó'hoz.
Looser Péternél, Erzsébet-tér, és
Wanko Daniel fiánál, Dorottya-utcza.

Végképeni eladása

egy nagy halmaz valódi rumburgi és hollandi vásznak, rumburgi asztalnemüek törülközökendők, szines kanavásznak és 2500 tuczat a legszebb vászon- és battiszt-e zsebkendőknek a vászonáruk valódisága s teljes röfmérték biztositása mellett tárgyak sürgetett eladása tekintetéből

a becs-árának felényi árán,

levélbeli megrendelések a pénzösszeg beküldése vagy postai utánvét mellett a lehető leggyorsabban s a leglelkiismeretesben eszközöltetnek, — s kivánatra mustrák is küldetnek.

A leveleket kérjük e czim alatt küldeni:

„S. Meth, Rothenthurmstrasse Nr. 29 in Wien."

1 vég mángolatlan vászon, becsár 12 frt, most csak 6 frt 50 kr.

1 vég 30 röfös jóféle fehér fonalvászon, becsár 18 frt, most csak 9 frt 50 kr.

1 vég 30 röfös kitünö szileziai vászon, becsár 20 frt, most csak 10 frt 50 kr.

I veg 30 röfös mángolatlan kreaszvászon, becsár 22 frt, most csak 11 frt.

1 vég 30 röfös rumburgi vászon, becsár 24—40 frt, most csak 12—20 frt.

1 vég 38 röfös hollandi czérnavászon, becsár 28 frt, most csak 14 frt.

1 vég 40 röfös rumburgi czérnavászon, becsár 32—40 frt, most csak 16—20 frt.

1 vég különösen jó rumburgi vászon 6 inghez, becsár 28 frt, most csak 14 frt.

1 vég kitünö rumburgi vászon 8 inghez, becsár 30 frt, most csak 15 frt.

1 vég 50 röfös hollandi vagy irlandi vászon, becsár 40—50 frt, most csak 20—30 frt.

1 vég 50 röfös kitünö jó kézifonatvászon, becsár 50 frt, most csak 25 frt.

1 vég 54 röfös legkitünöbb rumburgi vászon ára most csak 23, 26, 28, 30, 35, 40, 45, 50—60 frtig a legfinomabbak.

1 vég 30 röfös legjobb rumburgi ágybeli kanavászon, becsár 15—20 frt, most csak 7—10 frtig.

A legfinomabb s legjobb 3—4 nyüstös oroszvászon nydri öltönyökre urak számára, röfe: 30, 35, 40, 45 krjával.

1 tuczat kisebbszerü fehér vászon zsebkendö, becsár 2 frt 40 kr., most csak 1 frt 20 kr.

1 tuczat jóféle fehér vászon zsebkendö, becsár 5 frt, most csak 2 frt 50 kr.

1 tuczat jóféle rumburgi vászon zsebkendö, becsár 8 frt, most csak 4 frt.

1 tuczat legfinomabb fehér és szines rumburgi vászon zsebkendö, becsár 12 frt, most csak 6 frt.

1 tuczat franczia batiszt zsebkendö ára most csak 4, 5, 6, 7—8 frtig a legfinomabbak.

1 darab pamut-abrosz, becsár 1 frt, most csak 50 kr.

1 asztalterités 6 személyre azaz: 1 abrosz és 6 db. hozzá illö asztalkendö ára most csak 5, 6, 7—8 frtig a legfinomabbak.

1 asztalterités 12 személyre, azaz: 1 abrosz és 12 db. asztalkendö ára most csak 10, 12, 14—16 frtig a legfinomabbak.

1 tuczat jóféle cseléd- vagy konyhakendö ára most csak 2 frt 50 kr.

1 tuczat damasz törülközökendö vagy damasz asztalkendö ára most csak 5, 6, 7—8 frtig a legfinomabbák.

3000 db. a legszebb rumburyi vászon-ingek férfiak és nök számára — hogy azok minél gyorsabban eladhassanak, 3, 4—5 frtjával a legfinomabbak — áruba bocsáttatnak.

Férfiingek megrendelésénél a nyakböség pontos mértéke kéretik.

Pest, 1865. Gyurian és DEUTSCH TESTVÉREK gyorssajtónyomása. (2 sas-utcza 5. sz.)

creative commons A digitális változat a MEK Egyesület (http://mek.oszk.hu/egyesulet) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.